

„Ja, send kun Bud efter mig; jeg skal altid være tilrede. — Men inden jeg idag slutter, maa jeg dog endnu tilføje et Par personlige Bemærkninger. Naar man — som jeg — er udgaaet fra de Forhold, jeg her har søgt at skildre, saa føler man en usigelig Taknemmelighed mod dem, der i Ungdomsaarene stod ved ens Side og holdt Øjet aabent for det Lys, der fører ud af alt Mørke, og pegede mod den Vej, der rækker over alle Afgrunde. Denne Vej har jeg fulgt, og saaledes er jeg kommen til Jer. Hvad Gerning jeg kan udrette imellem Jer, veed endnu kun Gud. Men jeg føler Trang til at udtale for Jer, at hvorledes end min Stilling her i Sognet fremtidig vil blive — og mulig vil der ske en Forandring i den fra denne Dag — saa har jeg en sikker Tro paa, at naar vi først tilfulde lærer at kende og forstaa hinanden, vil vort Samliv ogsaa nok blive til Lykke og Velsignelse. Kan disse Timer bidrage dertil, er min Hensigt med dem naaet.

Han gjorde en let Bøjning og steg ned af Talerstolen.

IV

Der gik et Sus af Klæder og tilbageholdt Aandedræt gennem Salen, da han sluttede. Man var betaget af Glæde og Overraskelse. Et saadant Frisprog havde ikke selv de forhaabningsfuldeste turdet vente! Men Antydningerne i Kappellanens sidste Ord kastede tillige en ubestemmelig Alvor over Sindene. Kun de færreste havde tænkt paa, at dette Møde maaske kunde faa langtrækkende Følger.

Alle saae hen paa Væver Hansen, der nu ogsaa rejste sin lange, leddeløse Skikkelse fra en Bænkeende i forreste Række og langsomt steg op paa Talerstolen. Med paafaldende faa og tørre Ord tolkede han Forsamlingens Tak for „det belærende Foredrag“; hvorpaa han — efter disse Møders Skik — spurgte Tilhørerne, om nogen ønskede at knytte Bemærkninger til den holdte Tale ... „at sige, dersom Hr. Pastoren da ikke har noget derimod,“ tilføjede han, idet han smilende vendte sig mod Emanuel, der tavs rystede paa Hovedet.